

ÉLETTÜNK

XXXV. évf. 2. szám (35. Jg. Nr. 2)

Az európai magyar katolikusok lapja

2003. február

FRANK MIKLÓS

GYERTYASZENTELŐ

Február 2-a a magyar egyházi nap-tár szerint „Gyertyaszentelő Boldogasszony” ünnepe. Erről a mi rohanó, robotoló világunkban még gyakorló keresztények is ritkán vesznek tudomást. A múlt század első felében persze Gyertyaszentelő nemcsak a falu népe számára volt jelentős ünnep és a részvétel a gyertyás körmenetben el nem mulasztandó alkalom, de mi, pesti gyerekek is szívesen mentünk szüleinkkel a gyertyaszentelő szertartásra, például az egyetemi templomba, ahol a kispapok kórusa olyan szépen énekelt a ősi gregorián válaszszeret: „lumen ad revelationem gentium” - „Fény a pogányok megvilágítására...”

Nem is kellett sokat magyarázni, mit jelent az égő gyertya fénye. A katolikus családi atmoszférában az ünnepek, a szertartások, a jelképek értelme szinte magától oldódott meg, a mindennapi élet ezekbe volt beleágyazva. Éppen ezért - úgy gondolom - az élet is tartalmasabb, gazdagabb, szívesebb volt és egy kicsit emberibb is, mint a mai elektronikus gyönyörűségek közepette, amelyek az embert és különösen a fiatal embert, lassan, de biztosan elszemélytelenítik, elnyomják a fantáziáját, ellopják az érzelmeit. Ezzel korántsem akarom a technikai haladást becsmérelni, de érzésem szerint fenyeget a veszély, hogy nem a technika áll az ember szolgálatában, hanem fordítva, az ember csak arra való, hogy kiszolgálja a technikát. Aggódom amiatt, hogy a mi internetes, mobiltelefonos világunk annyira lefoglalja képességeinket, hogy elfelejtjük mindazt, amire épült: a gondolkodást, a szépséget, a művészetet, a költészetet; és elfelejtjük a legfontosabbat: Istent.

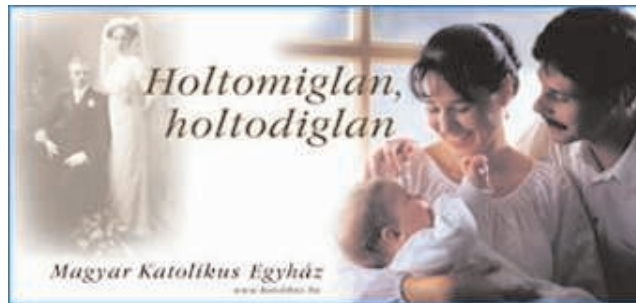
Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepe - és egyáltalán az Egyház liturgiája és szertartásai - ettől a belső elszegényedéstől képesek megóvni. Elég, ha engedjük, hogy hasson ránk ennek az ünnepnek a mondanivalója, amely a legrégebbi keresztény ünnepek közé tartozik. Ránk maradt adatok szerint már a 4. században megültek Jeruzsálemben, még mielőtt Krisztus születésének ünnepét december 25-ére rögzítették volna.

Eredetileg nem Mária-ünnep volt, hanem Urunk bemutatása a templomban. A II. Vatikáni Zsinat naptári reformja óta a világegyházban újra ezen a néven szerepel. Alap gondolata az öszövétségi törvény előírásainak teljesítése és a próféták jóvondoléseinek beteljesülése az újszülött Messiáson, az Isten Fián. Ezek szerint minden elsőszülöttet, a születését követő 40. napon, Isten szolgálatára kellett a templomban felajánlani, ami Jézus esetében jelzi a folytonosságát és az új kezdetet nemcsak Izrael, hanem immár az egész emberiség számára.

A mindenség Teremtője a házastársi közösséget tette meg az emberi társadalom kezdetévé és alapjává... a család... a társadalom első és eleven sejtje.

II. Vatikáni Zsinat

Ez jut kifejezésre az agg Simeon szavaiban, aki benső megvilágításra féltette a Gyermekben „az Úr Fölkentjét”: „Látták szemeim az üdvösséget, melyet minden nép számára rendeltél: világosságot a pogányok megvilágítására és dicsőségére népednek, Izraelnek” (Lk 2, 30-32). Ez a második szempont, amelyet az Egyház az ünnep által kiemel: az egyetemesség, az egész



Egyházi plakát: Menedékünk a család

emberiség bevonása az üdvösség művébe. Az „Úr Fölkentje” immár nemcsak Izrael dicsőségét szolgálja; küldetése, hogy világosság legyen „a pogányok megvilágítására”. És ez a harmadik szempont, mely ennek az ünnepnek sajátos jelleget ad: a világosság, a megvilágítás, a fény.

A Biblia és nyomában az Egyház kezdetől magáévá tette és használta az életnek ezt az ősi jelképét, mely megszünteti a sötétség rideg és riasztó bizonytalanságát, meleget áraszt, utat mutat, bátorít, biztosságot ad. A keresztény ember számára a Világosság, mely a világba jött, hogy minden embert megvilágosítson - ahogy János evangéliuma első soraiban olvassuk - maga Jézus Krisztus (Jn 1, 9). „En vagyok a világ világossága” (Jn 8, 12) - mondja magáról és így vette át magyar Mária sorsunk is: „...világ világa, virágnak virága...”; a Hitvallásban pedig az Egyház így imádkozik: „...Isten az Istentől, Világosság a Világosságtól...”

A fény szimbolikája gyakran visszatér a liturgiában: az oltáron égő gyertyák eleven lángja pedig a hitre emlékeztet, mely eloszlatja a hitetlenség sötétségét, az örökmécs pedig Krisztus jelenlétére a tabernakulumban. Húsvét vigiliájának szertartásai a „Lumen Christi”-t, a Krisztus feltámadását jelképező húsvéti gyertya fényét övezik ujjongó örömmel.

De az a varázslatos hangulat, amely az embert - és nemcsak a hívőt az égő gyertya láttán elfogja, segíti abban, hogy befelé forduljon, elcsendesedjék, magára eszméljen és lelke mélyéből feltörjön az ősi vágyakozás a szép, a jó, az igaz - az Isten után. A picinyke gyertya, amely lángolva önmagát emésztí fel, a szeretetet idézi, mely magáról megfedkezve, másokért élve teljesíti be hivatását.

Nem meglepő tehát, hogy ilyen mozzanatok hatására, főként Nyugaton, a gyertya, mint Krisztus szimbóluma, a liturgikus történet középpontjába került. A gyertyaszentelés, a gyertyás körmenet a XII. századtól egybefonódott az Istennek történő felajánlás motívumával. Amint Mária és József a Gyermeket, az öszövétségi előírásokat követve, Isten szolgálatára szentelték, úgy tekintették

az erre való emlékezést a szerzetesek saját ünnepüknek, hiszen ők is életüket maradvétként Istennek szentelték.

A Szent Péter téren Rómában e napon ma is összesereglenek a szerzetesi közösségek képviselői, hogy a Szent-átval együtt ünnepeljenek és megújítsák - rendtársaik nevében is - elkötelezettségüket, Istent, az Egyház és az emberek szolgálatára. Ebből az alkalomból hatalmas, művészi díszített gyertyákat hoznak ajándékba a pápának, aki azokat továbbajándékozva olyan templomoknak, zarándokhelyeknek, egyházmegyéknek, amelyeknek ilyen módon ki akarja fejezni különleges szeretetét és gondoskodását.

Ez a meghatóan kedves, bensőséges ünnep azonban tartalmaz még egy elemet. Az agg Simeon e szavakkal fordult Máriához, a Gyermek anyjához: „Sokak romlására és föltámadására lesz ő Izraelben: jel, amelynek ellene mondanak s a te lelkedet is tör járja át...” Jézus bemutatása a templomban ezen a ponton, egész megváltói küldetését összesűrítve, előre jelzi: az öszövétségi gyökerekből kiindulva a prófétai jóvondolések beteljesedését, az egész emberiségnek szóló üdvösség meghirdetésétől a küzdelemig és ellentmondásig, amelyben része lesz, és a szenvedés, amely Máriát sem kíméli meg. A Kereszt már most előre veti árnyékát: félelmetes, döbbenetes, hogy a küldetésből, amely Jézusra vár, egy pillanatra sem választható el.

Simeon nem tudta, de mi tudjuk: ő nem mondta ki az utolsó szót. A kereszt sötét árnyéka ragyogóvá magasztosult Húsvét hajnalán: az Élet legyőzte a Halált, a világ Világossága a sötétséget. Prohászka Ottokár így buzdított: „Legyetek világító emberek!” A harmadik évezred kezdetén is ez Gyertyaszentelő ünnepének üzenete. □

HOLTOMIGLAN, HOLTODIGLAN

Holtomiglan, holtodiglan - ezzel az üzenettel szólítja meg az embereket decemberben megkezdett kommunikációs programjában a Magyar Katolikus Egyház.

Az egy évre tervezett akció során - bevezetőül - 400 óriásplakáton látható a kicsi gyermekének örvendő fiatal házaspár alakja. Az esküvői képről fotográfián megjelenített dédszülők a keresztény hagyomány és a szülői példa jelenvalóságát érzékeltetik.

A házastársi hűség értékét állítja kommunikációjának középpontjába a Magyar Katolikus Egyház. A férfi és a nő egész életére szóló, esküvel megerősített házasságát Egyházunk szentségnek vallja, a házasságot Istentől megadott életformának tekinti. A házastársi szeretet és összetartozás - minden törekvése ellenére - Istent, az ő szeretetét teszi jelenvalóvá ezen a világon.

A „Holtomiglan, holtodiglan” üzenetel, - amely évszázadok óta a házasságkötési szertartás eszközeinek része kisméretű plakátokon, templomok hirdetőtábláin és egyházi intézményekben is találkozhatunk az esztendő során.

A családi élet és a házasság intézményét ért ártalmas hatásokra válaszul a Magyar Katolikus Egyház arra hív mindnyájunkat, hogy hirdessük a házastársi elköteleződés, gyermekeink jövőjét is meghatározó erejét.

A kommunikációs program üzenetét Egyházunk - társadalmi célú hirdetésként - hanghordozókon és videó-filmekben is szeretné megjelentetni az országos közszolgálati és kereskedelmi, a regionális és helyi médiumokban, valamint az írott sajtóban - hangoztatta sajtótájékoztatójában dr. Veres András püspök, az MKPK titkára.

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia Nyilatkozatában meg ez olvasható:

„Az emberi élet és egészség a Teremtő Isten ajándéka. Ezt az ajándékot becsülni és védeni minden ember közös feladata. Jézus Krisztustól kapott küldetésünk tudatában különösen is át-érezzük ezt a felelősségünket.

Korunk embere szenved a kábítószerek pusztítása miatt. Egyének, családok, elsősorban fiatalok életét teszi tönkre a kábítószert. Egyetlen társadalom sem maradhat tétlen ezzel a veszéllyel szemben, ha élni akar.

Hazánkat is elérte a kábítószert terjesztésének káros hatásai. A mi ifjúságunkat is sújtják a szenvedélybetegségek. Ezért a termelés, a terjesztés és a fogyasztás terén bármilyen megengedő magatartás súlyos veszélyeket hordoz az egyénekre és a társadalomra vonatkozóan egyaránt.

Népünk iránt érzett felelősségünk tudatában mi, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia tagjai nyomatékosan kérjük a törvényhozókat és mindazokat, akiknek a törvény alkalmazásában szerepük van, a maguk részéről tegyenek meg mindent a leghatékonyabb és legeredményesebb jogszabályok kialakításáért és azok következetes alkalmazásáért, a társadalom egészségének megőrzése érdekében.

A Katolikus Egyház a maga részéről is igyekszik segíteni a szenvedélybetegségeken egyéni és intézményes formában egyaránt. De a karitatív segítségnyújtás mellett a törvények szigorúra is szükség van az eredményesség érdekében.

Ez a közös feladat alkalom lehet a különböző felfogású emberek összefogására is a jó cél érdekében.

MKPK

